

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

5.Bf.120/2021/17. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, a 2021. október 1. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette az alábbi

Í T É L E T E T:

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt Terhelt1 és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2021. január 27. napján kelt 18.B.1330/2019/60. számú ítéletét megváltoztatja.

A Terhelt1 I.r. vádlott terhére rótt kábítószer-kereskedelem büntettét társtettesként elkövetettnek minősíti, jogszabályi megjelölésénél feltünteti a Btk. 176.§ (1) bekezdés 4. fordulatát is.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben állapítja meg.

A bűnügyi felügyeletben töltött időt akként számítja be a kiszabott szabadságvesztésbe, hogy 1 (egy) napi szabadságvesztésnek 4 (négy) napi bűnügyi felügyeletben töltött idő felel meg.

A 01090/755-38/2018. bü. számú bűnjeljegyzék 1. sorszáma alatti 1 db szolgáltatól SIM kártya, a 2. sorszáma alatti szolgáltatól SIM kártyatartó, a 3. sorszáma alatti mobiltelefonban lévő szolgáltatól SIM kártya visszatartására vonatkozó rendelkezést mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott által 2021. január 27. napja óta lakóhelyre korlátozott bűnügyi felügyelet hatálya alatt töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe továbbmenően beszámítja.

A bűnügyi felügyelet befejező időpontja 2021. október 1.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2021. január 27. napján kihirdetett 18.B.1330/2019/60. számú ítéletében Terheltl I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki kábítószer-kereskedelem büntetében [Btk. 176. § (1) bekezdés, (3) bekezdés]. Ezért 6 év fegyház végrehajtási fokozatú szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a vádlott legkorábban a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A vádlottal szemben a tőle lefoglalt 1.493.500 Ft vonatkozásában vagyonegkobbzást rendelt el.

[2] A kiszabott szabadságvesztés büntetésbe az előzetes fogvatartásban és bűnügyi felügyelet alatt töltött időt beszámítani rendelte akként, hogy egy napi előzetes fogvatartás egy napi szabadságvesztésnek, illetve öt napi bűnügyi felügyeletben töltött idő egy napi szabadságvesztésnek felel meg.

[3] Határozott a lefoglalt tárgyakról és a bűnügyi költség viseléséről is.

[4] Az ítéletet az ügyész tudomásul vette, míg ellene a vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést.

[5] A védő fellebbezésének írásbeli indokolásában azt hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság jogszabálysértően, egyoldalú mérlegeléssel járt el, amikor az ítéleti tényállást Terhelt2nak a nyomozás során tett terhelő vallomására, valamint az előkészítő ülésen vádlottként tett nyilatkozatára alapította, figyelmen kívül hagyva azt a tényt, hogy Terhelt2 a nyomozás során lefolytatott szembesítésen már nem tartotta fenn a korábbi gyanúsítottai vallomását, a bírósági eljárásban, tanúként történt kihallgatása során - az igazmondás kötelezettségével - korábbi nyilatkozatával ellentétes, mentő tartalmú vallomást tett.

[6] A lefoglalt zsákon nem volt azonosítható a vádlott ujjlenyomata, ezt sem vette értékelés alá az elsőfokú bíróság, és azt sem, hogy a cellainformációk alapján Terheltl I.r. vádlott az elkövetés idején a közelében sem volt az elkövetés helyének.

[7] Mindezzel szemben a vádlott azon védekezését, hogy soha nem értékesített kábítószer, csak fogyasztott tanúlnal, álláspontja szerint az eljárás során nem sikerült bizonyítania az ügyészségnek.

[8] Mindezek alapján az elsőfokú ítélet álláspontja szerint megalapozatlan, így azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet változtassa meg, és elsődlegesen a vádlottat mentse fel, másodlagosan szabjon ki rövidebb tartamú szabadságvesztést.

[9] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.874/2020/10. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

[10] A felülbírálat terjedelmét érintő álláspontját követően kifejtette, hogy elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával járt el, ügyfelderítési kötelezettségének is eleget tett, melynek keretében a bizonyítékokat egyenként és összességükben is értékelve – a vádlott tagadásával szemben – mérlegelési jogkörében eljárva, megalapozott tényállást állapított meg.

[11] Álláspontja szerint a bíróság az indokolási kötelezettségét is részletesen teljesítette. Ennek során okszerű és a logika szabályainak megfelelő magyarázatot adott arra, hogy miért nem fogadta el a vádlott védekezését, és tényállását miért elsősorban a tárgyalás előkészítése során a tárgyalásról lemondó és a bűnösségét beismerő társa, Terhelt2 vallomására, az eljárás során kihallgatott tanúk vallomásaira, az igazságügyi vegyész-szakértői véleményekre, a lefolytatott házkutatások és lefoglalások eredményeire, valamint az egyéb okiratokra alapozta.

[12] A jogi minősítést is törvényesnek látta, miként a kiszabott büntetést is, rámutatva, hogy az irányadó középértéktől elmaradó, 6 év szabadságvesztés büntetés inkább enyhének tekinthető, mint eltúlzottnak.

[13] A vagyonelkobzás alkalmazásával és annak összegével is egyetértett, az ítélet egyéb rendelkezéseit törvényesnek minősítette.

[14] Összességében indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla az ítéletet a Be. 605.§ (1) bekezdés alapján hagyja helyben.

[15] Terhelt1 I.r. vádlott az ítéltáblához 2021. szeptember 29-én eljuttatott, észrevétel megnevezésű beadványában elsősorban tanúl vallomásával szemben fogalmazott meg kritikákat. Szerinte a törvényszéki tárgyalás során tett nyilatkozatai több ponton is ellentmondásosak és valótlanok. Állítása szerint nála nagyobb mennyiségű fűvet látott az őrizetbevétel előtt 4-5 hónappal, de az állítólagos kábítószer feltalálási helyére nem tudott pontos és egyértelmű választ adni, amely álláspontja szerint teljesen életszerűtlen.

[16] Érvelt azzal, hogy a korábban vele szemben kábítószer birtoklás miatt indult eljárás során csekély mennyiségű (40 gramm) marihuána volt nála, semmilyen kábítószer kereskedelemhez használt eszköz (csomagoló anyag, mérleg, alufólia) nem került lefoglalásra, így emiatt is életszerűtlen tanúl vallomása, amelyben azt állította, hogy éveken keresztül foglalkozott kábítószer kereskedelemmel.

[17] Hivatkozott arra is, hogy a Terhelt2nél talált jelentős mennyiségű kábítószerhez semmi köze nem volt, Terhelt2 igazmondási kötelezettség terhe mellett el is mondta, miszerint az csak egy védekezési taktika volt a részéről, hogy rá terelje a gyanút. A tanú ezen vallomását ugyanakkor az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe. Ezzel szemben Terhelt2 kábítószeres bűncselekmény elkövetése miatt különös visszaeső, és korábban ugyanabban a lakásban tárolt kábítószer, amelyről akkor ugyanazt állította, hogy egy barátja vitte oda.

[18] Az I. sz. tanú az elfogásakor tett vallomásában említést sem tett róla, kizárólag tanúlt jelölte meg a kábítószer beszerzési forrásaként. Ezzel szemben több mint 2 évvel ezután, a 2020. szeptember 11-i bírósági tárgyaláson történt szembesítésen már őt említette beszerzési forrásként.

[19] Ismét hangsúlyozta, hogy az elfogásakor fogatosított házkutatás során lefoglalt 1.493.500 Ft az édesanyja és a húga félretett pénze volt, melyet hivatalos iratokkal is tudtak igazolni, ezért helytelen az elsőfokú bíróság ezzel ellenétes megállapítása. Életvitelszerűen már nem is lakott a címl alatti címen.

[20] Összességében azt indítványozta, hogy az ítéltábla mentse fel a jelentős mennyiségre elkövetett kábítószer kereskedelem vádja alól, és kábítószer birtoklásában marasztalja, amely miatt méltányos ítéletet hozzon, a vagyonekobzást pedig mellőzze.

[21] A nyilvános ülésen a védő a fellebbezése írásbeli indokolásával egyezően tartotta meg a perbeszédét.

[22] A vádlott az utolsó szó jogán nyilatkozott, elmondta, hogy megbánta, amit a múltban tett. Hivatkozott még nagyanyja daganatos megbetegedésére, mely miatt ápolásra szorult, továbbá édesanyja szembetegségére.

[23] A másodfokú bíróság a vádlott személyes megjelenése következtében észlelte, hogy a vádlott extrém túlsúlyos.

[24] A védelmi fellebbezések nem alaposak.

[25] A tényállást is támadó védelmi perorvoslatokra figyelemmel a felülbírálat a Be. 590.§ (1) és (2) bekezdése alapján teljeskörű, vagyis a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírálta.

[26] Ennek során megállapította, hogy a törvényszék a perrendi szabályok megtartásával járt el.

[27] Az ügyben előkészítő ülést tartott, amelyen valamennyi eljárási előírásra figyelemmel volt, a bűnösséget beismerő nyilatkozatot tett Terhelt2 II.r. vádlottal szemben ekkor ítélettel be is fejezte az eljárást.

[28] A Be. 163. § (2) és (3) bekezdésben rögzített tényállás tisztázási kötelezettségének is eleget tett, e körben a bizonyítást érintő szabályok szerint eljárva a szükséges bizonyítást lefolytatta.

[29] Ennek során a tanúk figyelmeztetése megtörtént. Terhelt2 – az ügy korábbi terheltjének – gyanúsított és vádlotti vallomásait a Be. 177.§ (5) bekezdése alapján törvényesen használta fel bizonyítékként.

[30] A szakértői véleményeket a Be. 530.§, míg az okiratokat a Be. 531.§-a alapján tette tárgyalás anyagává.

[31] A személyi körülmények körében [Be. 561. § (3) bekezdés b) pont] az ítéltábla a másodfokú nyilvános ülésen megtett nyilatkozatok és saját közvetlen észlelése alapján – az alábbi kiegészítéseket teszi:

[32] A vádlott közvetlen családtagjai közül a nagyanyja daganatos megbetegedésben szenved, gondozásra szorul, édesanyjának pedig súlyos szembetegsége van.

A vádlott extrém túlsúlyos.

[33] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozott, az csak kisebb, a Be. 592.§ (2) bekezdés b) pontjában írt hiányosságokból, és a törvényhely d) pontjában írt téves következtetésből eredeztethető részbeni megalapozatlansági hibában szenved az igazságügyi vegyész szakértői vélemények – alább részletezendő – hibája miatt, amelyet a másodfokú bíróság a Be. 593.§ (1) bekezdés a) pontja értelmében eljárva, az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő iratok tartalma alapján, a következők szerint küszöböl ki:

[34] Az ítélet [12] bekezdés utolsó sorában írt hatóanyag-tartalmat az ott írt tartomány helyett 1,63 grammra helyesbíti, egyben a bekezdést kiegészíti azzal, hogy e kábítószer mennyiség a csekély mennyiség felső határát nem éri el, annak 27,2%-a, a jelentős mennyiség alsó határának pedig csupán 1,4%-a.

[35] A [14] bekezdés 4. sorában jelzett digitális mérlegek száma helyesen kettő, és azok egyikének felülete kannabisszal, a másik kannabisszal, amfetaminnal és kokainnal volt szennyezve.

[36] A [15] bekezdés 3. sorában írt hatóanyag-tartalmat az ott írt tartomány helyett a totál-THC vonatkozásában 4,96 grammra, a kokain-bázis vonatkozásában 0,59 grammra helyesbíti.

[37] E bekezdést kiegészíti ezen kábítószeresek együttes mennyiségével, amely a csekély mennyiség felső határát meghaladta, annak 112,2%-a, de a jelentős mennyiség alsó határát nem érte el, annak 5,6%-a.

[38] A [17] bekezdés 4. sorában a digitális mérlegek száma kettő, a bekezdés utolsó sorában jelzett hatóanyag-tartalmat az ott írt tartomány helyett 299,2 grammra helyesbíti.

[39] A [19] bekezdésben írt mennyiséget 2,5-szörösre helyesbíti, egyben a bekezdést kiegészíti azzal, hogy a Terhelt1 I.r. vádlott által tanúlnak értékesített, továbbá az általa a tényállásban jelzett három különböző ingatlanban továbbértékesítés céljából tárolt kábítószer együttes hatóanyag-tartalma a jelentős mennyiség alsó határát meghaladta, annak 255%-a, azaz több mint két és félszerese.

[40] Az így korrigált tényállás már minden tekintetben megalapozott, mentes a Be. 592. § (2) bekezdésében írt hibáktól, és az a vádlott tagadásával szemben álló részében is a bizonyítékok okszerű és törvényes mérlegelésén alapul, így a Be. 593. § (3) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

[41] Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét nagy részletességgel, az elbírálás szempontjából minden fontos körülményre kitérve, példásan teljesítette, és foglalkozott mindazzal a kérdéssel is, amelyet a vádlott a fellebbezési beadványában sérelmezett – hiszen ezek már az elsőfokú eljárásban is felmerültek akár a védő, akár a vádlott részéről, kiemelten vizsgálta tanú1, az 1. számú tanú és Terhelt2 vallomásait és szavahihetőségét, kitért továbbá a lefoglalt pénz eredetére vonatkozó bizonyítékokra is.

[42] Elsőként az objektív és nem is vitatott bizonyítékok közül az egyes helyszínekről lefoglalt kábítószeresekkel összefüggő iratokat – házkutatási, lefoglalási határozatokat, szemle jegyzőkönyveket, valamint az igazságügyi vegyész-szakértői véleményeket – ismertette, majd bemutatta a vádlott vallomását, védekezése irányát, és azt egybevetette a további bizonyítékokkal, tanúvallomásokkal, szakértői véleményekkel és okiratokkal, majd mindezeket együttesen értékelve, színvonalas érveléssel és logikai levezetéssel adott számot arról, hogy a védekezést miért, milyen okokból vetette el. Hibátlan érvelését csak megismételni lehetne, így a másodfokú bíróság – a védői fellebbezésre figyelemmel – csupán kiemeli abból az alábbiakat:

[43] tanú1t alappal minősítette a törvényszék szavahihetőnek. A tanú önmagát is következetesen terhelve úgy gyanúsítottként, mint később tanúként, mindvégig azonos módon számolt be arról kitől, hol vásárolt rendszeresen kábítószer. Azt is hangsúlyozta, hogy

kizárólag emiatt állt fenn kapcsolat közte és Terhelt1 vádlott között (akit ő egyébként is csak becenév1 néven ismert), és még mielőtt az I.r. vádlott személyének azonosítására az eljárás során sor került volna, ő vezette el a nyomozó hatóságot azon ingatlanokhoz, ahol kábítószer adásvételére sor került, és amelyek utóbb egytől egyig az I.r. vádlotthoz voltak köthetők.

[44] A tanú vallomását ezen túlmenően a hívásforgalmazási és cellainformációs adatok is alátámasztották. Az I.r. vádlott által használt hívószám kapcsán a gyakori és rövid, túlnyomórészt a tanú által kezdeményezett hívások valóban legfeljebb a találkozók helyének és idejének egyeztetésére voltak alkalmasak, részletes konzultáció, beszélgetés köztük nem folyt. A cellapozíciók alapján azonosítható helyszínek pedig a tanú vallomásának azon részét is megerősítették, amely szerint a kábítószer átvételére a vádlott lakóhelyénél (cím8 u. 77.) és Terhelt2 cím2 lakcíménél került sor. Utóbb nevezett személyt azonban a tanú még csak nem is ismerte.

[45] Mivel a számtalan hívást, és a cím2 utcánál történő többszöri találkozást egy állítólagos kölcsöntartozás visszafizetése nem indokolta, az I.r. vádlottnak az erre történő hivatkozása – azaz, hogy emiatt, nem pedig a tanú által állított kábítószer adásvétele tárgyában került sor tanú1nal találkozóra a cím2 ingatlannál – hiteltelen.

[46] Ugyanilyen a tanú1nal közös kábítószer-fogyasztás miatti találkozókkal kapcsolatos védekezés is, melyet immár nem csak tanú1, hanem az I. számú tanú és a vádlott saját – kábítószer-fogyasztási szokásaira vonatkozó – vallomása is cáfol. Az I.sz. tanú, aki többször is elkísérte tanú1t a kábítószer-vásárlások helyszínére, mivel őt megbízta saját részre történő kannabisz vásárlással is, tagadta, hogy a találkozók közös fogyasztási céllal jöttek volna létre, illetőleg ő maga egyszer sem tapasztalt. Terhelt1 I.r. vádlott továbbá azt állította, hogy nappal – mikor egyébként tanú1nal rendszerint találkozott – soha nem fogyasztott kábítószer, és az egyébként is csak az elalvást segítette. Márpedig, ha ez igaz, a legkevésbé sem logikus, hogy a kábítószer nem este, otthonában, lefekvés előtt, hanem egy vele még csak baráti kapcsolatban sem álló férfival közterületen és napközben fogyassza el.

[47] Arra pedig, hogy miért vádolta volna őt hamisan a két tanú, adat nem merült fel az eljárásban, és ilyen okra a vádlott sem tudott semmilyen magyarázattal szolgálni.

[48] Így az elsőfokú bíróság a tényállásnak a tanú1 részére történő kábítószer értékesítést érintő részét a tanúvallomások és az azokkal teljes összhangban álló egyéb objektív bizonyítékok és logikai érvek együttes értékelésével helyesen állapította meg, egyben helyesen vetette el a vádlott különböző és ellentmondásos védekezését.

[49] A cím8 utcai ingatlanban a kannabisz és a kokain mellett lefoglaltak két digitális mérleget is, amelyek felülete kannabisszal, kokainnal és amfetaminnal volt szennyezve (igazságügyi vegyész-szakértői vélemény, nyom. ir. 413. oldal). Túl azon, hogy a saját fogyasztásra szánt kannabiszt nem kell lemérni, a vádlott szervezetében (igazságügyi toxikológiai vélemény nyom. ir. 427. oldal) amfetamin nem volt, így ilyen típusú kábítószer nem fogyasztott. Mindezek megint csak azt támasztják alá, hogy a vádlott az adott típusú kábítószeret nem (csak) fogyasztotta, hanem azokkal kereskedett is.

[50] A cím2 szám alatti lakásban tárolt – és voltaképpen a minősítést is megalapozó – jelentős mennyiségű kábítószer tulajdonára nézve a törvényszék szintén igen alapos mérlegelő tevékenységet végzett.

[51] E körben helyesen tulajdonított jelentőséget Terhelt2 – az ingatlan használójának - eljárás során tett vallomásainak, valóban azt volt indokolt mindenekelőtt behatóbb elemzés alá vonni.

[52] Mivel Terhelt2 azon vallomása állt összhangban más bizonyítékokkal, és egyedül az volt egyben életszerű is, amelyben önmagát és társát is terhelve azt állította, hogy Terhelt1 I.r. vádlott az ő egyetértésével helyezte el az ingatlanban a kannabiszt, az elsőfokú bíróság messzemenően törvényesen járt el akkor, mikor azt fogadta el a többi vallomásával szemben. Terhelt2nek eleve három különböző, egymást kizáró magyarázata volt arra, hogy hogyan jutott a nála lefoglalt kábítószer a lakásába: az előbb említetten kívül az, hogy valaki idegen is odatehette a lakásfelújítás során, avagy ő maga lelte azt fel egy éjjelen a helység2ben -, s ez eleve erős kételyeket támaszt vallomása hitelessége iránt. Mindemellett helyesen mutatott rá a törvényszék arra, hogy az, miszerint a közel 3 kg mennyiségű, nagybani értékesítés kedvező vételárával számítva is legkevesebb 5 millió Ft értékű kábítószer valaki az ingatlan tulajdonosának tudta nélkül, avagy egy sűrűn látogatott közterületen, könnyen megtalálható helyen őrizetlenül hagyjon, teljességgel abszurd, ilyen emberi magatartásra semmilyen ésszerű magyarázat nincs. Ellenben ahhoz, hogy egy, az ingatlan tulajdonosával évtizedek óta szoros baráti kapcsolatban álló, kábítószer kereskedést folytató személy, aki minden szükséges intézkedéssel igyekszik biztosítani, hogy egy esetleges lelepleződés esetén a személyével közvetlenül összefüggésbe hozható helyszínen (bejelentett lakcímén, széles körben ismert tartózkodási helyén, saját neve alatt bérelt ingatlanban, vagy saját tulajdonú gépjárművében) nagy mennyiségű kábítószer a hatóság ne találjon, és ezért egy megbízható személy őrzésére bízza a kábítószer – mint ahogyan azt Terhelt2 is állította egyik vallomásában - a vádlottnak elemi érdeke fűződött. Ez a hasonló ügyekben teljesen szokványos, egyben tökéletesen ésszerű elkövetői magatartás is.

[53] A logika érvein túl nem elhanyagolható erre nézve tanúl tanú helytállóan elfogadott vallomása, és a vele összefüggő hívásforgalmazási adatok sem, amelyek együttesen igazolták, hogy nevezett többször járt a cím2 u. 12/B. szám alatti ingatlannál, oda a BIG nevű kábítószer-dílere (Terhelt1 I.r. vádlott) hívta, és ott tőle több esetben vásárolt kábítószer. Ez is azt támasztja alá, hogy a lakásban tárolt kábítószer felett az I.r. vádlottnak volt rendelkezési joga.

[54] Az itt tárolt kábítószer mennyisége, annak kiszemelése (mely nagybani beszerzésre utal), a továbbértékesítési célra utal. Emellett a kannabisz tipikusan az a kábítószer típus, amelynél a saját fogyasztási adag meghatározásához külön mérés teljesen felesleges, így a lefoglalt két darab digitális mérleg kizárólag a kábítószer forgalmazásához, nem pedig a fogyasztáshoz szolgálatott eszközül.

[55] Az elsőfokú bíróság mindezen bizonyítékok alapján okkal találta a vádlott vallomását önmagával és más bizonyítékokkal, adott esetben a logikával is ellentétesnek. A másodfokú bíróság ezért nem tudta osztani a védő azon álláspontját, hogy a vádlott vallomására tényállás lett volna alapozható. Osztotta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érvelését abban is,

hogy e számtalan, egymást erősítő bizonyíték mellett az a tény, hogy a lakásban lefoglalt kábítószeres csomagolásáról egyedül Terhelt2 ujjnyomata volt azonosítható, nem alkalmas annak megcáfolására, hogy a kábítószer az I.r. vádlotté volt.

[56] Így a törvényszék alappal vetette el Terhelt2 egyéb vallomásait, és állapította meg tényként, hogy a kábítószer Terhelt1 I.r. vádlott helyezte el és tárolta a lakásban az ő engedélyével, és hogy az továbbértékesítési célokat szolgált.

[57] Az elsőfokú bíróság törvényes és a logika szabályainak is megfelelő mérlegelésének eredményeképpen tett megállapításait a másodfokú bíróság maradéktalanul osztotta, s minthogy a vádlott védekezésének elfogadásán keresztül a felmentését célzó védelmi perorvoslatok éppen ezt a mérlegelő tevékenységet támadják, az a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetett.

[58] A lefoglalt kábítószeres hatóanyag-tartalmát részcselekményenként, és az azonos törvényi tényállásba ütköző magatartással érintett mennyiségek esetén összesítve is meg kell határozni. Bár az elsőfokú bíróság helyesen támaszkodott e körben az igazságügyi vegyész-szakértői véleményre, elkerülte a figyelmét, hogy a hatóanyag-tartalomról a szakértő nem a hasonló vizsgálatoknál irányadó szabályoknak megfelelő véleményt adott.

[59] A szakvéleményeket jegyző szakértő ugyanis önkényesen eltérve az eddigi, a Be. 7.§ (4) bekezdésében írtakon alapuló – a bírósággal egyeztetett, és évtizedek óta követett - szakértői gyakorlattól, figyelmen kívül hagyta a mérési hibahatár jelentőségét.

[60] Mivel azonban a szakértői vélemények a mérési adatokat a vélemény-részt megelőzően szabályosan feltüntették, nem volt akadálya a megfelelő korrekciók elvégzésének.

[61] Így a tényállást a másodfokú bíróság ennek megfelelően korrigálta akként, hogy a mért mennyiségi adatból a mellette kettős előjellel feltüntetett mennyiséget levonta, mert ez eredményezett a vádlottra nézve kedvezőbb elbírálást. Az így korrigált értékek alapján meghatározta továbbá külön és együttesen is az egyes elkövetői magatartással érintett mennyiségeknek a minősítést megalapozó csekély és jelentős mennyiséghez viszonyított mértékét.

[62] A másodfokú bíróság – részcselekményenként is – állapította meg (az elsőfokú bíróság tényállásának helyesbítésével) a kábítószeres jelentős mennyiség alsó határához viszonyított arányát is.

[63] Az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett Terhelt1 I.r. vádlott bűnösségére, és a cselekménye jogi minősítése is helyes, az összhangban áll a hasonló tárgyú ügyekben kialakult gyakorlattal, és a Kúria értelmezési iránymutatásaival is.

[64] A Kúria utóbbi években hozott eseti döntéseiben az 1/2007. Büntető jogegységi határozat mentén – a megváltozott feketepiaci magatartásokra reagálva – elvi élel szögezi le, hogy a kábítószernek a kereskedés céljából történő megszerzése, készletezése, tárolása, birtoklása, termesztése befejezett kereskedésnek minősül, semmiféle többlettevékenység nem szükséges annak megállapításához. Így:

[65] Amennyiben a terhelt nagy tételben vásárol továbbértékesítés céljára kábítószer, kábítószer csomagolására, hígítására, adagolására szolgáló eszközökkel rendelkezik, cselekménye kereskedelemnek minősül [BH2015. 324.].

[66] A kábítószer kereskedés céljából történő megszerzése, készletezése önmagában is kereskedésnek számít, ezért az ezt tanúsító elkövető cselekménye nem kísérlet, hanem befejezett bűncselekmény [BH2017. 144.; BH2020. 350]

[67] A kereskedés egyet jelent a piac működtetésével. Haszonszerzésre való törekvést magában foglaló folyamatos tevékenység. A Kúria kihangsúlyozza, hogy a célzat folytán ide tartozik a kábítószer kereskedés céljából történő megtermelése is. A Kúria a „kereskedik” elkövetői magatartással kapcsolatban már korábban is leszögezte, hogy ennél az elkövetői magatartásnál a kereskedésre irányuló szándékot kell bizonyítani, nem pedig azt, hogy az elkövető folytatott korábban ilyen tevékenységet. [Bfv.II.328/2019/8.]

[68] Kábítószernek kereskedés céljára történt megszerzése önmagában akkor is a kereskedés körébe tartozik, ha többletmagatartás nem kapcsolódik hozzá. [Bfv.II.1293/2016/6.]

[69] Így a részben már értékesített, de túlnyomórészt továbbértékesítési céllal tárolt kábítószer megalapozta a magatartás kereskedéskénti értékelését, szóba sem kerülhetett a birtoklási jellegű tényálláskénti értékelés.

[70] Az elsőfokú bíróság következképpen kifogástalanul helyezkedett arra az álláspontra, hogy a vádlott magatartása a Btk. 176. § (1) bekezdésében írt különféle elkövetési módok közül a „kereskedés” megállapítására alkalmas, ennek feltüntetését azonban a bűncselekmény bírósági határozatban történő megnevezéséről szóló 61/2008. BK vélemény 3. a) pontjában írtak ellenére elmulasztotta, ezt a másodfokú bíróság pótolta.

[71] Az elsőfokú bíróság különösebben nem tért ki az elkövetői minőség kérdésére, ennek vizsgálata azonban az ítéltábla álláspontja szerint mélyebb elemzést igényelt. Tény, hogy a tényleges értékesítői tevékenységet Terhelt1 I.r. vádlott egyedül végezte, de az irányadó tényállásnak az is része, miszerint 2018. áprilisában Terhelt1 I. rendű vádlott Terhelt2 hozzájárulásával nagyobb mennyiségű, továbbadásra szánt kábítószerrel helyezett el annak cím2 szám alatti lakóhelyén.

[72] A hosszú évtizedek óta irányadónak tekintendő 1/2007. Büntető jogegységi határozat szerint a kereskedéssel elkövetett kábítószerrel visszaélések a forgalomba hozatalnál tágabb elkövetési magatartások. Adás-vételek által valósulnak meg, haszonszerzésre irányulnak és magukba foglalnak minden olyan tevékenységet, amely elősegíti, hogy a kábítószer eljusson a

viszonteladóhoz vagy a fogyasztóhoz. Ezek közé tartozik a kábítószernek kereskedés céljából történő megszerzése, készletezése is, amely magatartás befejezett önálló tettesi cselekmény.

[73] Terhelt1 I.r. vádlott e tevékenységét úgy látta el, hogy a készletezésbe (azaz a kábítószer tárolásába) kvázi „raktárosként” bevonta Terhelt2t is (valójában ő volt az I.r. vádlott lerakatának őrzője). A kábítószer tárolása pedig a kábítószer kereskedelem résztvékenysége, amely nem bűnsegédi, hanem tettesi (társtettesi) elkövetés, ha a tevékenység célja a kábítószer több személy részére történő hozzáférhetőségének biztosítása [BH2013. 264].

[74] Az, hogy a fenti iránymutatások a készletezést „önálló tettesi” cselekményként jelölik, nem azt jelenti, hogy a felelősségrevonás is eszerint történik, a hangsúly ugyanis az elkövetői formán van – vagyis azon, hogy az ilyen elkövető nem részes, hanem maga is törvényi tényállási elemet valósít meg. A kábítószer-kereskedelem szándékos bűncselekmény, így amennyiben a törvényi tényállás megvalósításához szükséges készletezés a kábítószer-kereskedelmi folyamat része, amelyben a készletező mellett más, vagy mások is részt vesznek, azaz több tettesi cselekmény mellett merül ki a törvényi tényállás, feltétlenül vizsgálendő a társtettség kérdése.

[75] Minthogy tehát Terhelt1 I.r. vádlott a kábítószer kereskedést (ugyanarra a kábítószerre) nem önállóan, hanem terhelt2vel közösen, egymás tevékenységéről tudva valósította meg, amelyben ők ketten különböző résztvékenységeket láttak el, a bűncselekménynek a Btk. 13.§ (3) bekezdése szerinti társtettesei.

[76] Bár a törvényszék Terhelt2 II.r. vádlott bűnösségét is önálló tettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetében állapította meg, ez nem akadályozza annak, hogy a másodfokú bíróság a fellebbezéssel érintett Terhelt1 I.r. vádlott esetében e hibát megfelelően korrigálja, és ezt nem korlátozzák a súlyosítási tilalom szabályai (Be. 595.§) sem.

[77] Így a másodfokú bíróság a vádlott terhére megállapított bűncselekményt társtettesként elkövetettnek minősítette.

[78] A törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó tényezőket alapvetően feltárta, azok azonban némi kiegészítésre szorulnak az alábbiak szerint:

[79] További súlyosító körülmény a társtettség.

[80] A másodfokú bíróság álláspontja szerint a vádlott büntetlen előélete nem esik nyomatékos súllyal latba, minthogy azt az azonos tárgyú bűncselekmény miatt indult büntetőeljárás hatálya alatti elkövetés jóval nagyobb súlya a vádlott terhén teljes egészében kioltja.

[81] Ugyanakkor enyhítő körülményként értékelte kisebb súllyal, hogy a lefoglalt kábítószer a feketepiaci forgalomba nem került ki. Enyhítő körülmény még a vádlott extrém túlsúlyos állapota is.

[82] Az elsőfokú bíróság által megválasztott, a középmértéktől (12 év 6 hónap) számottevően elmaradó, a büntetési tétel alsó határát közelítő tartamú szabadságvesztés inkább enyhe, mintsem eltúlzott, az – a belső arányosság követelményének szem előtt tartásával – változatlanul törvényes és arányos is egyben.

[83] A közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazása törvényes volt, annak mértékével is egyetértett a másodfokú bíróság.

[84] Ekként az enyhítést célzó perorvoslati indítványt sem találta megalapozottnak az ítéltábla.

[85] A szabadságvesztés végrehajtási fokozata és a feltételes szabadság legkorábbi idejének meghatározása megfelelt a Btk. rendelkezéseinek, azonban a másodfokú bíróság a vádlott egészségügyi állapotára (extrém túlsúly) tekintettel, a Btk.35.§ (2) bekezdése alapján eggyel enyhébb – börtön – végrehajtási fokozatot határozott meg.

[86] A vádlott által fogvatartásban, és az ingatlanra korlátozott bűnügyi felügyelet hatálya alatt töltött időnek a szabadságvesztésbe történő beszámítása is hibátlan döntés.

[87] Az elrendelt vagyonekbevétele és annak összegegyeztetése egyaránt törvényes volt, annak mellőzésére a másodfokú bíróság semmilyen okot nem észlelt.

[88] A bizonyítási teher megfordulása [Btk. 74/A.§ (3) bekezdés] esetén valójában a valóság bizonyításának kivételes eseteit fogalmazza meg a törvény, következésképpen az annyit jelent, hogy a megengedett körben a vádlott tartozik felelősséggel az adott tény valóságáért.

[89] Nem elegendő tehát a pusztán kétségek ébresztése, valóban ugyanis csak akkor lehet elfogadni egy bizonyítandó tény, ha a rendelkezésre álló adatok és körülmények a logika, ésszerűség szabályai mentén együttesen abba az irányba mutatnak, hogy az adott történés, magatartás, állapot, státusz stb. másként nem állhatott elő. Márpedig az elsőfokú bíróság által részletesen bemutatott bizonyítékok – az 1.300.000 Ft készpénz feltalálási helye, a vádlott e körben, és életvitelszerű tartózkodási helye tekintetében tett nyilatkozatai, az okiratok (adóbevallások, bankszámlakivonatok) – együttesen annak kétséget kizáró alátámasztására nem alkalmasak, hogy a pénz a vádlott hozzátartozójának tulajdonát képezte. Ekként a lefoglalt pénz – az említett, cím1 utcai lakásból lefoglalt 1.300.000 Ft, és a cím8 utcai lakásból lefoglalt további 193.500 Ft - törvényes eredete nem vált igazolttá, azaz a vagyonekbevétele nem volt mellőzhető.

[90] A lefoglalt tárgyakról is túlnyomórészt helyesen, és a jogszabályoknak is megfelelően rendelkezett az elsőfokú bíróság, csak a visszatartásról szóló döntés egy részével nem értett egyet az ítéltábla.

[91] A Be. 323.§ (1) bekezdése azt a célt szolgálja, hogy önkéntes teljesítés elmaradása esetén az egyébként a vádlottnak kiadandó tárgyak értékesítése útján befolyó összegből nyerjen kielégítést a bűnügyi költségre igényt tartó jogosult (adott esetben az állam). Így visszatartani is csak azt a tárgyat lehet és kell, amely értékkel bír, és az ésszerű gazdálkodás szabályai szerint az értékesítéssel szükségszerűen felmerülő többletköltségekkel együtt bevételt (nem pedig újabb kiadásokat) eredményez.

[92] A bűnügyi költség több mint 800.000 Ft-os összegéhez képest legfeljebb a gázriasztó fegyver és a mobiltelefon készülék bír némi értékkel, a többi tárgy (kártyatartó, sim kártya) szinte semmilyen értéket nem képvisel, így ezek visszatartását a másodfokú bíróság mellőzte.

[93] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[94] Rögzítette az elsőfokú ítélet kihirdetését követő – ingatlanra korlátozott - bírói engedélyes kényszerintézkedések befejezésének időpontját.

Budapest, 2021. október 1.

dr. Magócsi István sk. dr. Borbás Virág Bernadett sk. Barabásné dr. Birinyi Andrea sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 2021. január 27. napján kelt 18.B.1330/2019/60. számú ítélete Terheltl I.r. vádlott vonatkozásában a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf. 120/2021/17. számú ítéletében írt változtatásokkal 2021. október 1. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2021. október 1.

dr. Magócsi István sk.

a tanács elnöke

...